

На спомин Шевченка

Михайло Старицький

Красувала весна, розцвітали садки,
Як ми батька востаннє стрічали,
Як у нас, молодих, серце рвалось в шматки
Від великої туги-печалі.

Між квіток і вінків ясену труну
Ми несли від Дніпра на могилу,
І спустили з плачем у оселю сумну
Найдорожчу, підкошену силу...

Скільки ока, Дніпро перед нами лелів
І байдуже котив свої хвилі;
А нас, бідних сиріт, товаришів-братів,
Обнімали все думи безсилі...

І клялись ми ховатъ в серці твій заповіт,
Возлюбить щирим серцем голоту,
Сподівалися ми, що словес твоїх світ
Просвітить незабаром темноту...

Двадцять років пройшло, вже й посивіли ми,
А ждемо все слушної надії:
Що розтануть сніги вікової зими,
Що справдяться рожевії мрії,

Що й німі у гурті заспівають псалом
Побратання, сплітаючи руки...
І засяє тоді над убогим селом
Світло правди, любові, науки...

І пророків своїх, що терновий вінок
Понесли за сльозу ту криваву,
Порозшукує люд між німих могилок –
І воздасть своїм страдникам славу.

Тоді ймення й твоє пролине з краю в край,
І Тараса пізна всяка хата...

А поки над Дніпром, батьку наш, спочивай
Та чекай того славного свята!